

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő: Újszászy Kálmán
Társzerkesztők: Benke Kálmán, Horkay László, Harsányi István
Felelős szerkesztő: Szabó István

.....

TARTALOM: Főszerkesztő: Beköszöntő sorok. — Bartalos István: Isten. (Vers.) — Gyenis J. — Vikár S.: Alkonyórán. (Dal.) — N. S. B.: Szociális problémáink és a kereszttyén világnézet. — Bartalos István: Nagyanyó és kicsiny unokája. (Vers.) — N. S. B.: H. Bathó János. — Gulyás J. — Bathó J.: Arad. (Dal.) — Horkay László: Őszi hangulatok. (Novella.) — Béky Zoltán: Merengés... Te és én... (Versek). — Császár József: A pataki látogató. (Vers.) — Sz. Z.: Baló Pál. (Nekrológ.) — Miles: Zánka—Kápolnásnyék. — Diákadomák. — Irodalom. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerk. üzenetek. — Hirdetések.



.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.	Előfizetés: Félévre... 20.000 K. Egy példány 4.000 K.
---	---	---

XLI. évfolyam. Szeptember hó. 1925.

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XXI. évfolyam.

Szeptember hó.

1925.

Főszerkesztő: Újszászy Kálmán
Társzerkesztők: Benke Kálmán, Horkay László, Harsányi István
Felelős szerkesztő: Szabó István

Beköszöntő sorok.

Ez esztendőben negyvenegyedik évfolyamába lép a Köz-
löny s mint minden évben így ősz táján, most is bekopog
sok-sok házba és viszi magával a pataki diákok új terveit,
új akarásait és új próbálkozásait.

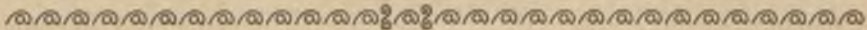
Úgy el tudom képzelni, öreg udvarházak hűvös, virá-
gos levendula illatú szobáiban, fehérfalú régi paplakok
csöndes világában, sőt a főváros egynéhány előkelő sza-
lonjában is, amint bírák, ügyvédek, tanítók, papok, írók
és tanárok, de valamikor mindannyian pataki diákok el-
forgatják lapjait és eszükbe jut az, ami minden embernek
legszebb, legdrágább emléke: az ifjúság. Egyikük előtt
talán egy kis diák arca jelenik meg, amint pirosra égve,
csapzott hajjal röpíti a métát s hangos a tornatér vidám
kacagásától; más valakinek a még piruló, de már csókot
váró felgimnazista jut az eszébe, aki izgatottan készül első
randevujára, míg bizonyára vannak olyanok is, akik előtt
a diákbúcsú, az elválás fájdalmas és szivszakasztó poezise
a legszebb emlék.

Nem tudom, hogy az elképzelés mennyiben felel meg
a valóságnak, de ha lapunk ezidei programját kérné tő-
lünk valaki, akkor nem azt mondanánk többé, hogy az
önképzés vagy olvasóink legkényesebb igényeit is kielégítő
irodalmi szórakoztatás a főcélunk, mert mi ezidén első-
sorban tükör akarunk lenni, amelyben mindenki meglát-
hatja régi önmagát.

Nem akar a Közlöny egyebet, mint diáksziveken keresztül elvinni mindenfelé egy keveset Patak szelleméből. Csak egy darabot akarunk adni az ősi kollégiumból, az iskolakertből, Rákóczi várából, a nagy rétből, a Királyhegyből és Megyerből. Csak azt akarjuk, hogy bárhova jutnak is e sorok, ott meghallják a Bodrog vizének csendes csobogását, a váróra kongását, Rákóczi harangjának hatalmas zúgását; valamikor sirva búcsúzó öreg diákok szeméből, bármennyire is megtiporta őket az élet, újra hulljon a könny, mert ez a lap viszi hozzájuk esztendőik múltán is az itthonmaradottak búcsúzó énekét, forró szeretetét, baráti ölelését. — Tavaszt, szent, megújító új tavaszt, keresetlen, folyton vadvirágos pataki tavaszt akarunk küldeni az őszbe, az idegen, megszorodott őszbe!

Azt, aki „hazulról“ hoz hírt, mindig kettőzött szeretettel fogadják és kétszerre kedvesebb mindenkinél. Fogadják hát szeretettel emlékeik hazájának, egy új magyar végvárnak ezt a dalos hirmondóját is, amely most is viszi magával minden pataki diáknak üdvözetét minden olvasóhoz!

Főszerk.



Isten.

Neki füstölög minden oltár,
Égő sziveknek kő oltára;
Hozzá száll fel vergődő lelkek
Reszkető, síró, bús imája . . .
Őt éri minden, minden áldás;
Őt éri minden földi átok,
Hozzá lesz hűtlen minden ember,
Mégis, mégis . . . gondol reájok!

Bartalos István.

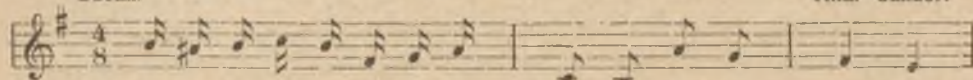


Alkonyórán.

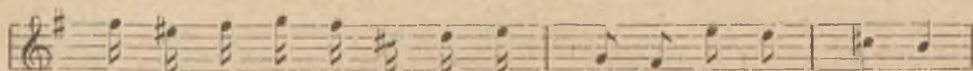
Gyenis János.

Vikár Sándor.

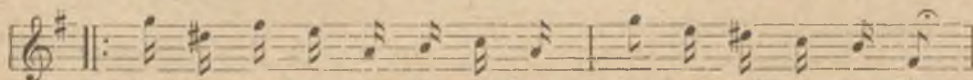
Búsan.



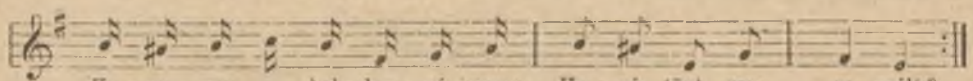
1. Nap-nyug-ta - kor al-kony ó - rán Já - rok ti fe - lé - tek,
2. Csen-des és - te, a - mi - kor már Sen - ki nem lát en - gem,



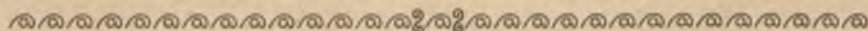
Vi - rá - gos kis ud - var - tek - ba Száz-szor is be - né - zek.
Bú - bá - na - tos zo - ko - gás - sal Sí - rom ki a lel - kem.



Ke - re - sem a vi - rá - gok közt A leg - szebb ró - zsa szált,
Nem az e - nyém a sze - rel - med, Mást csó - kol - gat aj - knő,



Ke - re - sem a bol - dog - szá - gom: Ho - vá tűnt mer - re szált?
S én csak tit - kos sze - ré - lem - mel Me - ren - gek el raj - tad.



Szociális problémáink és a keresztyén világnézet.

A szociális problémák soha nem követelték még oly kiáltó sietséggel megoldásukat, mint épen most, amikor a lelkekben a legnagyobb szenvedéllyel dúl a világnézetek harca. Tulajdonképpen itt van az eredete minden szociális problémának: a világnézetek viaskodásában. A munkáskérdés, a nőkérdés, a gyermekhalandóság, a nagytőke uralma, a közegészségügy stb., mindezek olyan társadalmi problémák, amelyek óriásokká nőnek az alatt, míg az egyes társadalmi és politikai csoportok a maguk eszmei harcát vívják kérlelhetetlen elszántsággal kimondottan valamely világnézet diadalrajuttatásáért. Gondoljuk el, hogy pl. amíg Magyarországon az „elvek“ harcát vívják, meg nem alkuvó daccal és kiméletlenséggel s amíg liberálisok és fajvédők, demokraták és nemzetiek, szociálisták és kommunisták és más mindenféle jelszavak mögött bujkáló világnézetek csak a propaganda-célokra sulyos milliárdokat áldoznak, addig az

országban tovább hódít a tuberkolózis a rossz életviszonyok mellett, tovább terjed a gyermekhalandóság, tovább pusztít az egyke, még nagyobbra nő a középosztálybeliek nyomorusága, még kevesebb a munkaalkalom, s egyszerűen azért, mert mindezt a sok világnézeti harcban figyelmen kívül hagyják, nem érnek rá vele törődni, mert ezeknek a ma felszínen levő u. n. világnézeteknek a társadalom legégetőbb sebei csak olyan másodlagos kérdései. Csak egy világnézet tud gyökeres gyógyulást hozni a társadalom ezernyi sebére: az, amelyiknek lényege a szeretet.

Ilyen világnézet pedig csak egy van: a krisztusi világnézet.

Az angyali kar éneke, amely a bethlehemi pásztoroknak tudtul adta Jézus születését, megadja a keresztyénség egész életprogramját.

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség és az emberekhez jó akarat.“ (Luk. II. 14.)

Ez az életprogram mindenekelőtt új életet jelent: az embert kiemeli e világ alacsony gondolkozásu légköréből. Nem a magunk dicsőségéért fogunk élni, hanem a magasságos mennyekben lakozó Isten dicsőségéért. A krisztusi világnézet tehát megtisztítja gondolkozásunkat s magasabb életcélok követésére tanít.

De a krisztusi életprogram nem felejtkezik meg e földről sem. „E földön békesség és az emberekhez jóakarat.“ Mennyivel másforma jövőt ígér ez az emberi társadalomnak, mint a szociális bajok orvoslását monopolizálni akaró újabb társadalmi törekvések, amelyek világot megrázó rombolással, világforradalommal akarják munkájukat kezdeni. Pedig minden szociális átalakulás és társadalmi berendezkedés egyedül helyes útjelzője, hogy békességre igyekeznek. S nincs helye e világban semmi olyan törekvésnek, amelyből hiányzik a békességre igyekvés és az emberekhez való jóakarat.

A mai idők sürgető szava követeli, hogy valahogy ki kellene domborítani a mi vallási életünkben, hogy a Krisztus vallása nem csupán lelki szomjuságot kielégítő szükséglet, hanem életformáló erő, amely célt és programot ad egész társadalmak életének.

A mai idők ifju nemzedékétől függ, hogy megtudják-e látni Krisztus ifju katonái a keresztyénségnek ezt a dicső-

séges életprogramját, hogy a kulturális haladással a maga céljait is kibővitse. Istennek hatalmas gondolata volt az, hogy amikor az emberi értelem fejlődésével az emberi lélekben is vágyakozás kél világnézet után, akkor megláttatja az ő hiveivel, hogy a Krisztus vallása adja a legtökéletesebb világnézetet, mert szeretetet, békességet, jóakaratot hirdet.

S a végső tanulság: annak a vallásnak, jobban mondva a keresztyénség azon formájának van a legbiztosabb jövője, mely a leghatározottabban tudja megértetni a lelkekkel, hogy a Krisztus vallása: a legtökéletesebb világnézet. *N. S. B.*

~~~~~

## Nagyanyó és kicsiny unokája.

Csendes kis ház, öreg anyó benne,  
 Mintha csak egy régi, foszlott,  
 Megsiratott, kedves emlék lenne.  
 Arcán száz ránc, szeme könnytől fényes,  
 Megsimogat mikor kérem:  
 Meséljen már nagyanyóka édes!  
 Azt a szépet . . . hisz tudja már . . .  
 Amit olyan sokszor mondott nékem,  
 Amikor a királyleányt  
 Elrabolták a sellők a réten.

Tudom, tudom kis unokám,  
 Csókolom a fecsegő kis szádat,  
 Hiszen azzal altattam el  
 Sokszor a te édes, jó apádat.  
 Vagy egy másat nagyanyóka! . . .  
 Tudja, anyus mindég emlegette . . .  
 És mindig sírt . . . Tudja? Mikor  
 A muszka cár Semiclit bevette.  
 Sok halott volt és kigyúlt a vár is . . .  
 — Emlékezem — könnycsepp gördül —  
*Ott esett el a te jó apád is . . .*  
 A kis fiú nem szól hallgat némán;  
 Ott künt hullik az akác virága,  
 Bent csönd, . . . sírnak mind a ketten  
 Nagyanyó és kicsiny unokája.

*Bartalos István.*



## H. Bathó János

. . . Még itt él közöttünk. Még látjuk napról-napra ismert alakját, halljuk örökké vidám, kedélyes szavát, amint mosolyt és derűt csal a legszomorubb arcokra is . . .

Hiszen, mint édes fiait, úgy szeret még most is bennünket, — volt tanítványait. És ezért kell tőle szomorú szívvel búcsuznunk: mert mindannyian már csak *voltunk* az ő tanítványai.

Huszoney esztendei lelkes munka, törhetetlen kitartás, bámulatos sikerekre vezető fáradozás és mindenekfelett *becsületos szolgálát* után nyugalomba vonul a Főiskola országos hírű nótacsinálója, a Kórusnak messze földön híres vezető tanára . . . hogy helyet adjon a fiatalabbaknak. Pedig az ő lelke ma is ifjú maradt! . . . Hányszor elmondta magáról s hányszor tett róla bizonyosságot, hogy ő a legöregebb, de örökifjú s vidámlelkű pataki diák.

Az ő lelke állott legközelebb a pataki diáklélekhez; mert a komoly lélek mindig megérezte a külső formák alatt lelkének igazi lényegét: a szeretetet, amellyel ragaszkodott csodálatosképen minden diákjához.

S mi nem szégyeljük bevallani, hogy nekünk nagyon fáj az ő távozása. Fáj különösen azoknak, akik együtt éltünk vele esztendőig jóban, rosszban a legszebb pataki diáktestületben: a Kórusban. Tanúi voltunk az ő lelkes fáradozásainak, idegölő munkájának, láttuk, hogy ahol igazán szükség volt rá, mennyire komolyan tudta venni hivatását, s aztán tanúi voltunk lelke őszinte megnyilatkozásainak és vidámságának . . . S szerettük őt, ahogy csak ifju szív tud igazán szeretni, szerettük őt — hibáival együtt

A pataki Kórus és Bathó János két évtizedig egy fogalmat jelentettek. A Kórus történetének lapjai igen sokat beszélnek elmúlt időkről, régi dicsőségről, amit talán el is felejtettek némelyek . . . A legszebb emléke lesz a Kórusnak az erdélyi körút. Bathó János elvitte a pataki fiukat szülőhazájába és ott dicsőséget szereztek a főiskolának s a pataki diák névnek. A háború utáni évek emlékei még nagyon is

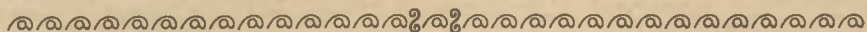


a lelkünkben élnek. Debrecen, Putnok, Dombrád . . . tanui a pataki Kórus dicsőségének. Legutóbbi és talán legértékesebb emlékünkhöz a Kormányzó úr személyes elismerése volt, amely épen úgy szólt a Kórusnak, mint a Vezérnek: Bathó Jánosnak.

. . . És most átadod a vezérséget, szeretett János Bátyánk! De tudjuk és érezzük, hogy a lelked itt marad közöttünk. Amíg a pataki diák Bathó-nótával fejezi ki hazaszeretetét, amíg a szerelmes diák Bathó-nótát énekel vágyódó szívvel, amíg az öreg, távozó pataki diák Bathó-nótával búcsuzik az öreg főiskolától, addig Bathó János velünk marad. Mi pedig elvisszük magunkkal a nagyvilágba, mint diákéletünk legkedvesebb emlékeit, azt a sok kedves Bathó-nótát.

Elbúcsuzunk Tőled János Bátyánk, de a jó Istent arra kérjük, hogy életedet tartsa meg igen sokáig, hogy a magyar zeneirodalom gazdagodhassék még igen sok Bathó-nótával.

N. S. B.

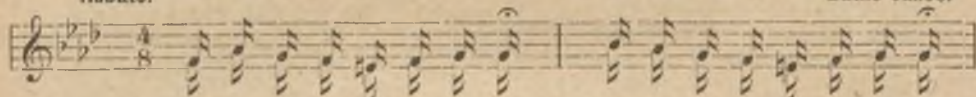


## Arad.

(Gulyás József.)

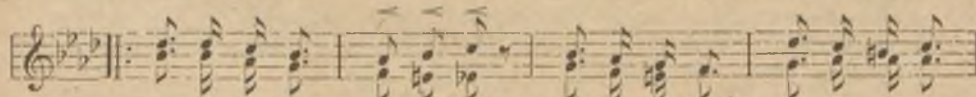
Rubato.

Bathó János.



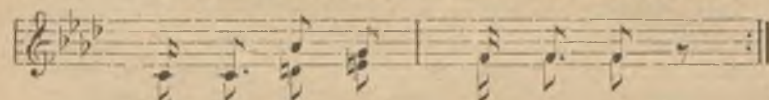
1. Pa-nasz-ko-dó ó-szi szel-lő,  
2. É-gen fény-lő csil-lag-su-gár,  
3. Lesz még egy-szer vi-lág-vi-har,

Kön-nyel ter-hes bar-na fel-hő,  
Légy biz-ta-tó re-mény-su-gár,  
Lesz még egy-szer A-rad ma-gyar,



Mond-já-tok meg mi-nő-künk:  
Fá-jó lel-künk kö-dé-ben:  
S ta-lán nem is so-ká-ra

Med-dig nyug-szik o-láh föld-ben  
Nem so-ká-ig nyu-gosz-nak ők  
Ott bo-rú-lunk sír-ja-ik-nak



Ti-zen-há-rom  
I-de-gen föld  
Száz-szor ál-dott

ve-zé-rünk ? !  
ö-lé-ben.  
po-rá-ra.

## Őszi hangulatok.

Irta: Horvay László.

Egész nap mindig fülledt, vakmeleg volt, amiből vihart, esőt szoktak jósolni. Alkonyatkor itt és ott felhők tünedeztek elő, amelyek foltossá tették az égnek szép, kék ruháját. Csodálkozva néztem alakjukat, színüket. Az egyiket halvány rózsaszínné izzította át az imént lenyugodott napnak felvetődő sugára, a másikat rozsdavörössé; némelyik meg szürkés-sötét színével már kívül esett a sugár hatókörén. Egyiknek alakjában automobilon ülő soffört véltem felismerni, másiknak alakjához szörnyképeket fűzött képzeletem, ismét másik keveset mutató alakjával késztetett arra, hogy valamihez hasonlítsam.

Körülöttem lassanként elcsendesedett minden. A cséplőgép csaknem egyhangú zümmögése, a hazatérő csorda alig hallható kolompja olvadt bele a természet néma csendjébe. Csak néha törte azt meg egy-egy későre maradt szekér zörgése s kutyám éberségét bizonyító elszigetelt vakkantás.

Lekuporodtam a tűzhely mellé. Nyers gallyak senyvedtek rajta. Nem annyira a melegítés volt a feladata, mint inkább az, hogy távol tartsa a szúnyogokat. A tiszakertünkön — így hívják mifelénk a Tisza által évről-évre megöntözött gyümölcsöskerteket — pár méter széles mélyedés húzódott végig. Erre ülepedett le a füstgomolyag alig átlátszó rétegben. Távolabbról a vonat zúgása hangzott tisztán. Mind az esőt jelezték.

Teljesén egyedül voltam a magányban egy augusztusi enyhe napon, mint ideiglenes kertpásztor. Kora hajnaltól késő estig kint éltem a kertben. Rendesen a kilenc óra vetett haza.

Vakációm már a vége felé közeledett. Ha nem is számolgattam oly idegesen a napokat, mint vakáció előtt — no még négy nap, már csak két nap, hál' Istennek vakáció — de azért örültem neki, hogy ismét megkezdődik a tanulás. Nem tudom mi vonzza az embert ilyenkor: az iskola, tanárai, barátai vagy olykor talán két szép szem?

Előző éjszaka azt álmodtam, azzal küzködtem, hogy latin órán voltam, bejött a tanárom, ime már szólított is s roppant bántott a lelkiismeret, hogy készületlenül állítottam be; mardosott az önvád: miért nem vettem annyi fáradságot, hogy legalább az első órára becsületesen elkészültem volna. Megnyugvás töltött aztán el felriadásom után: hál' Istennek még itthon vagyok!

A holdvilág lassan, mind feljebb-feljebb emelkedett. Bujócskát játszott, mint egy csintalan nagy gyerek. Némán meghúzódott egy-egy felhő mögé, majd ismét ragyogó díszében lépett elő. Magamfeledten bámultam játékát s szemlélem az itt-ott pompázó csillagocskákat. Szédített a végtelenségek látása s annak gondolata.

Csend borult mindenre. Fákra, mezőre, sűrű lombokra kis fűszálra. Minden pihent körülöttem. Megigazítottam a tüzet. Néhány vékony gallyat dobtam rá. Sziszegve esett mind összébb-összébb a senyvedő ág-bog. Közelebb húzódtam a tűzhöz. Elmerültem a füstgőz emelkedésének a nézésébe . . .

... Ott álltam az iskolakert kapujában. Pár perc volt már csak az ebédig. Távolabb laktam, így nem volt érdemes hazamenni már addig. Az iskolakapuból jött ki. Néhány kotta volt a kezében. Egy hetedikes csatlakozott hozzá. Mosolyogva fogadta köszönését, de kottáját nem adta át. Piros ruhája volt rajta. — „Ha Isten segít, ma elvégzem azt is!” — mondta épen, mikor mellettem elment s véletlenül reám esett tekintete. Úgy szerettem volna, ha köszönhettem volna neki! Nem adtam volna egy vaklóért, ha hozzácsatlakoztam volna, ha tovább is hallhattam volna szavait. De hát nem ismertem személyesen. Néztem utána mindaddig, míg csak el nem tűnt a kanyarodónál szemeim elől. Valahányszor láttam azután mindig az csengett s cseng most is fülemben: „Ha Isten segít, ma elvégzem azt is!”

Összerezentem. Kutyám ugatása ijesztett fel. Magam is figyelmessé váltam. Lépések közeledtek felém. Bizonyára édesapám jön — gondoltam. Néhányszor már azelőtt is értem jött, hogy ne kelljen egyedül hazamennem. Mikor közelért, a sötétből kibontakozott alakja. Csakugyan ő volt.

Kutyám hizelegve ment felé s lapult, mintha bocsánatot akart volna kérni érte; hogy ugatni merészelt.

— Az ördög vigye el ezeket a cseheket! Az ember már nem lehet egy perccig sem nyugodtan tőlük! — mondotta édesapám bosszúsan.

Megrettenve lestem szavait.

— Beállított ma délután két csendőr hozzánk. Az egyik felolvasta kiskönyvből mindkettőtök nevét s kijelentette, hogy meg ne próbáljatok szeptemberben a határon átszökni s ne merészeljétek tovább Patakon tanulni. Ha mégis figyelmeztetésük ellenére el mernétek szökni, bennünket, szülőket vonnak felelősségre... Istenem, sokáig sujtasz még bennünket? — tört ki kebeléből a szorongó kérdés.

A torkomat szorító fájdalom nem engedte, hogy szó toluljon ajkamra. Arcomon forró könnycsepp tört útat.

Kimért léptekkel hazafelé indultunk a reménytelen éjszakában.

Diákszülék jöttek hozzánk másnap reggel már korán.

A két csendőr az egész falut bejárta. Beköszöntött minden házba, ahol diákok laknak. Mindentüvé megvitte a kellemetlen tüzenetet. Értesülésük pontos volt. Nem maradt ki egyetlen ház sem, mint az egyiptomi tizedik csepásnál.

— Mit tegyünk? — mondta mindenik szülőnek nemcsak az ajka, hanem az egész arckifejezése. Tanácstalanságuk fogva tartotta a gyors határozást.

Nagy hatalma van itt a csendőrnek; nagyobb mint magának a szolgabírónak! Ha ezek ránk vették a vizet, akkor ne is rugódozunk ellene, úgy is hiába minden! — mondotta egy mindenbe beletörődő, küzdeni nem képes hang



— Biz igaz az! — tóditotta egy másik. — Ha a fiúk elmennek, nem nyerünk mást vele, mint azt, hogy végig botoznak mindnyájunkat. Itt az intő példa előttünk. Hisz épen a mult héten botozták meg Gergely Jánosékat! Pedig csak a szomszéd faluba voltak át igazolvány nélkül. Nem kimélnék ezek semmit, különösen, ha magyar! De éget a dolog, gyorsan kell határoznunk, hiszen itt van szeptember!

Oldalról néztem szomorú vergődésüket, szánalmas gyöngeségüket. Még csak ötödikes voltam s nem volt beleszólásom a nagyok dolgába.

Minden szóra feszülten figyeltem. Hisz álmaimat láttam veszélyben, vágyaimat hittem utólérhetetleneknek.

Eddig nem is gondoltam arra, hogy diákpályám alatt valamikor elszakadhatok Pataktól. Évről-évre haladtam ottan előre s hittem, hogy ez egészen természetes. Most ép ellenkező gondolatkört váltott ki belőlem a helyzet. Tudtára ébredtem annak, hogy sokszor mily könnyen elveszthető az, ami biztosnak látszik.

Lehangolt ez a csalódás.

— Nincs más megoldás, minthogy közösen tanárt hozassunk, aki előkészítse őket a magánvizsgára! — vágott merengésembe a végsőnek látszó elhatározás.

Hiába küzdöttem hát az elsőségért az osztályban!? Most kell magántanulónak lennem, amikor már biztosra vettem, hogy utolsó versenytársamat is legyűrhetem!? — ébredt fel bennem az elhatározás nyomában a keserű lemondás s arcomon egy hivatlan könnycsepp alágördülését éreztem.

Éjfél felé járt az idő. A hold még csak az imént jelent meg az ég peremén. Nyugati oldalán már némi csorbát szenvedett kerekége. Utolsó negyed felé közeledett. Néhány sötét felhő lomhán haladt végtelen útján.

Aludt a falu. Semmi zaj nem zavarta álmát

De az éjszaka nemcsak a tolvajé, hanem — nagyot változott a világ — a szökő diáké is. Hatan vágunk neki a holdvilágos éjszakának. Mindenikünk hátán hátizsák, kezében hevenyében tört bot, óvatosan mentünk néma útain a néma éjszakának. Még a legkisebb neszre is füleltünk. Egész valónk halk remegés és figyelem volt, gondosan ügyeltünk arra, hogy semmi zajt ne csapjunk. Hiszen a zaj a legbiztosabb áruló. A falu másik végéről is odacsalsa az éber csendőrök.

Az egyik utcán sikerrel végig haladtunk. Alig kanyarodtunk be a másikba, egy hivatásának magaslatán álló kutya hangos ugatással a kapunak rontott.

— Végünk van! — sugtam a mellettem menőnek. Már láttam is magam előtt a két csendőrt. Már láttam is, mint kísérik a lak-tanyára. Már láttam is, mint veszik fel a jegyzőkönyvet. Már láttam is, mint veszik el a ruhaneműket az „új” jelszó alatt. Ők pedig mindent, amit csak lehet, újnak találnak.

Nyugodtan haladtunk azért előre.

A lelkelen kutyák egymást ijesztve verték fel s pontosan jelezték, hogy merre megyünk. Olyan ez a kutyacsorda, mint a tömeg. Nem gondolkozik. Csak egynek kell kiadni a jelszót s süketen ordít vele együtt a többi. Mint tűzvész alkalmával a láng, mind nagyobb területeken elharapódzik, ép úgy a kutyák riadt ugatása.

Egy örökkévalóság volt, míg kiértünk a faluból. Még jódarabig hallottuk mögöttünk a zavaros ugatást. Míg aztán csendesség lett megint.

Szelíd sugaraival simogatott bennünket a hold. A hizelgés egyáltalán nem volt ínynkre. Az ember miért szereti sokszor jobban a sötétséget a világosságnál, most már megtudtam érteni. A hold fényénél ugyanis messzebből észrevehetnek benünket. Bizony ha rajtunk állott volna, egy sötét öreg felleget szívesen odahúztunk volna a hold elé.

— Mindjárt a határnál leszünk — hangzott biztatólag mögöttem. De az én tekintetem az árok partján akadt meg. Mintha két ember feküdnék ottan. Folyton odanéztem. Mozdulatlanok voltak. Önkéntelenül megérintettem a mellettem haladónak kezét s odamutattam.

— Ott vannak! — hebegte megtorpanva.

— Már úgyis mindegy! Csak menjünk! — súgtam.

Lassan megindultunk.

... Hátha lesz egy kis elnézés bennük s átengednek — gondoltam, miközben szemem egy pillanatra sem vettem le róluk...

Szabályos szuszogás jelezte, hogy alusznak. A menekülés lehetősége villant meg gondolatomban s lábujjhegyen, még a lélekzetet is visszafolytva, siklottunk el mellettük.

A két katona zavartalanul pihent s ki tudja, milyen szép álmoképek lehettek, melyek lenyűgözve tartották pihenő agyukat?

Az út mentén kő fehérlett Alig 50 cm. magas. Szívem megdobbant. A határkő volt. Egyéb nem is jelezte, hogy a határon vagyunk. S miközben elléptem a kő mellett, megkönnyebbítő könnycseppet dörzsöltem szét szememben.

~~~~~

Merengés . . .

Egyedül vagyok . . . Reád gondolok,
Te csodálatos, Te hófehér . . .
Édes emlékek . . . kacagó napok . . .
— Rajtok a lelkem lelkedhez ér.

És átalölel édes boldogan,
Mint liliomot a nagy este;
S hamvas ajkadra vágyva hosszasan,
Reá csókolja csodás szerelmem . . .

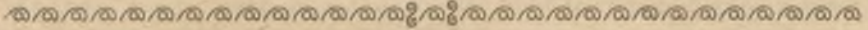


Béky Zoltán.

Te és Én . . .

Érzem, hogy égő szerelmem „álom“,
Tudom, hogy nem jössz, mégis kereslek,
Szerelmes szódat hiába várom,
— Mégis imádlak, — mégis szeretlek! . . .

Béky Zoltán.



A pataki látogató.*

Odvas falak szögleténél
Ódon árnyak visszajárnak; . . .
Ifjú szivek álmaiba,
Harcra hívó szent sugárnak.
Ha az alkony elborúl a
Lomball ékes, ősi tájon . . .
A folyosó lomha árnyán,
Sötét bánat, tépett szárnyán,
Nagy Rákóczyt . . . jönni látom!

Megtelik a lelkem fényei
Arcom sápad . . . szívem dobban,
Az óra üt kettőt, hármat!
Megáll a hold, a sarokban.
A szív hallgat, mint az éjben
Barangoló ifjú álom,
Alszik . . . a nagy fejedelem . . .
A pataki kereveten . . .
A szüette harci ágyon.

Istenem! de hányszor láttam
Itt pihenni, késő estén,
Hányszor láttam elbúsulni
Egy-egy nagyobb csata vesztén,
Hányszor láttam elsietni
Hajnalkor, a nagy világba.
Ha megfáradt, a napfényben,
Csak megtért, acsendes éjben,
A pataki harci ágyra.

Az óra üt! . . . a síp sikolt!
Felzokog a tárogató
Már ledobja álomterhét
A pataki látogató
Kikiált a nagy udvarra
Kuruc vigyázz! fiúk lóra!
Elindúl a kuruc tábor,
Isten tudja, hogy már hányszor,
Hol Enyedre! . . . hol Iglóra! . . .

Az óra üt! . . . a síp sikolt!
Vissza jött a kuruc tábor
Nagy Rákóczy szeme fényes
Mert a csillag már nem lángol.
Letűnt a hold . . . dereng a nap . . .
Lángba borúl a Hegyalja . . .
Viráglombos, őszi tájon.
Még felzokog a síp fájón,
De Rákóczy! már nem hallja!

Csendes falak szögleténél
Nap-nap mellett ha elmentem
Ódon árnyak sugarában,
Ugy megtelt a fáradt lelkem
Ha az alkony elborúl a
Lomball ékes, őszi tájon . . .
A folyosó lomha árnyán,
Sötét bánat tépett szárnyán,
Nagy Rákóczyt mindig látom.

Császár József.

* A főiskola folyosóján van elhelyezve a pataki diákok egyik legdrágább multú emléke: Rákóczy ágya, egy széles pad, amelyen a nagy fejedelem egy ruthén kenéz házánál egy éjszakán megpihent.

Baló Pál

† 1925 jún. 10.

Az iskola falain kívül nem igen ismerték ezt a közénk szakadt osztályosát a szomorú, könnyitalú, sárkenyerű székelysorsnak.

Oly csendes és feltűnés nélküli életet élt közöttünk — pedig élete folytonos harc volt.

Szerette özvegy édes anyját, árva testvéreit s idegen, rokontalan környezetben, rideg diákszobákban emberfeletti erővel kettős igát húzott egy törekeny testű fiú: küzdve az önfenntartásért, hogy szegény övéinek terhére ne legyen, dolgozva a megélhetésért, pályáért, hogy szeretteinek menél előbb támasza lehessen.

Szerette a hazáját — s a sápadt arcú diákkatona teste is belefeszült az olasz harctérnek golyófogó, magyar életekből kovácsolt eleven páncéljába. Életoltó fegyverek megkimélték, de a kaján halál talán mégis itt tudta belélopni egy testet emésztő kór csiráit.

Szerette a szülőföldjét azzal a csodás, örökké talány-szerű ragaszkodással, amivel csak a székely tud élni-halni a Székelyföldért — s szereplője lett a legszebb irredenta legendának: a székely hadosztály önfeláldozó, tragikus küzdelmeinek.

Szerette az Istent — s az ő evangéliumának harcosszolgálatára adta magát, midőn mint papnövendék a Krisztus jó vitézeinek sorába állott.

Ki tudja, talán mint engedelmes, jó katonának, neki már világos tudata volt az, ami életéből élénk csak most világlik: nem a magáé volt, hanem kezdettől fogva a Krisztusé, neki volt nem zsoldon fogadott, hanem áron vásárolt hűség katonája.

Ezért termett nála a folytonos szenvedések keserű fája is édes gyümölcsöket, ezért nem hallottuk panaszkodni s most látjuk, hogy a nevetés, mely az ő sokgondú életében is oly gyakori vendég volt arcán, egy fátyol volt, melyen nagy-nagy gazdagság aránya csillogott át. Élete bizonyítéka a keresztyénség hősiességének.

Az ő elköltözése hazamenetel volt, a szenvedések sötét ruhás követői, a halál fekete lobogója: a színről-szinre látás dicsőségözönének érkezését jelentették s temetési énekében az üdvösség ezüstharsonái zengtek. Halála csöndes elaluvás a földön, küzdelmekből győztesen megtérő harcos diadalmenete az égben.

Isten, aki jól emlékezik s minden veszteséget áldással pótolhat, sokszorosan kárpótolhatja vele, érte utána, is azokat, akiket ő szeretett: a gyászoló családot, a székelyföldet, a magyar hazát, az evangéliumnak e földön való munkálását . . . Ő neki is megfizet: e földön üresen maradt helyét megtölti a kegyeletes emlékezésnek, vonzó példaadásnak jó illatával s megfizet neki ezerszeres, tízezerszeres s minden emberi értelmet felülhaladó kárpótlással ott, hol hely készítettett a Krisztusban hívőknek.

Mert neki Krisztus volt az élet és nyereség a meghalás!

Sz. Z.

~~~~~

## Zánka—Kápolnásnyék.

Este van. A konferencia utolsó estéje. Bemegyek az egyik sátorba. A nagy harminczemélyes sátorban még nagyobb a homály, mint odakinn. Valami fekete tömeget látok az egyik ágyon. Zokogást hallok, megrázó mély férfi sírást: Két fiú fekszik az ágyon, lehet hogy az ország különböző részeiről hozta őket össze a szél.

Az egyik — hangjának a zokogás valami különös dallamot ad — így szól: gyere . . . imádkozunk. A másik hozzáteszi: először . . . Felbűg bennem ez a kis szó; egyre erősödő, hatalmas melodiává lesz: először . . . s egy ima, akadozott, meg-megcsukló, könnybe fulladó száll föl: először.

Csendesen visszahúzódok a nyílásból, torkomat valami meleg kéz szorítja mindjobban össze. Otthagynom őket, hogy imádkozzanak először.

\* \* \*

Most már nem is kellene többet írnom. Elmondtam mindent ezekről a napsugaras napokról!

Zánka, Kápolnásnyék megtanított sok sok magyar diákot imádkozni először.

\* \* \*

Ne gondoljátok fiúk, hogy kegyeskedem. Lettetek volna csak ott, akkor este a zánkai kistemplomban, ahol egy pár elszáradt mezei virágnak az illata szállongot s ahol két gyertya szeliden lobogó fénye között Szücs Ernő állt és beszélt.

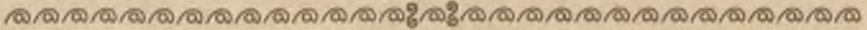
S lettetek volna ott később, amikor a kétszáz főnyi gyülekezet tagjai egymásután megszólaltak!

Fiúk, azok a nyelvek dadogtak, azok a hangok remegtek, de imádkoztak.

Később! Láttátok volna utolsó reggel Kápolnásnyéken azokat a derűs arcokat, melyekre az volt rá írva letörölhetetlenül, hogy ők megoldották az életet s megkapták a célt.

Az ő céljuk, az ő életük értelme: Soli Deo Gloria és Pro Rege Christó!

Miles.



## Diákadomák.

Pünkössti legációban volt a diák. Első nap délutánján felmegy a szószékre. De most az egyszer nemcsak neki van melege, hanem a nyári hőség miatt gyülekezetének is. Az öreg bácsik ősi szokás szerint hamar elszunnyadtak a predikáció alatt. Mindez nem zavarja emberünket. Ő csak beszél tovább. Ott járt épen beszédjében, hogy „aki megtér, üdvözül” s felemelvén hangját, így kiált:

— Ébredj fel tehát embertársam, aki a bűn posványában aluszol!

Az erős hangra felneszel a szundikáló kurátor és mintegy meglepetőzve fel szól a diákhoz:

— Kérem, csak egy kicsit szundikáltam!

Szabó Lajos VIII. o. t. közlése.

\*

— Milyen aoristos ez, fiam? — teszi fel e kellemetlen kérdést a görög tanár.

Fiú: (súgás után): aoristus mysticus (mixtus helyett!)

— Igazad van, fiam, előtted csakugyan misztikus! Leülhetsz!

Szabó Lajos VIII. o. t. közlése.

\*

— A bibliának melyik részét ismeri legjobban? — adja fel szokásos kérdését a professzor egy ifjú theologusnak, ki csak ép az imént iratkozott be a „gólyák” közé.

— Az *Uj-Testamentumot*?

— S mi tetszett magának legjobban benne?

— A *Mózes öt könyve* — hangzott a tájékozatlan felelet.

\*

Történelem-órán a perzsa-görög háborúról volt szó. Felelőnk némi kizökkenések után már egész a perzsa hajóhad tengeri útjág eljutott. Amikor is váratlan fordulat állott be, mert hiszen:

— A perzsa hajóhadat *egy kis szél* szétverte!

— Fából vaskarika nádból az orrodra, fiam, nagyobb volt az még a *szellőnél* is! — szólt oda kedélyesen a tanár.

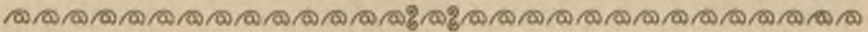


## Irodalom.

**Harsányi István: Szinyei Gerzson élete és munkái.** Új 45 oldalnyi kis könyvecske egy régi, öreg tanárról. Megemlékezés egy dolgozni szerető emberről, tisztelgés egy munkában eltöltött élet előtt. Emlékbeszédnek készült, de talán több mint emlékbeszéd. Megfelel egy kimerítő, minden részében pontos és minden fontosabb adatot felölelő biográfiának is. Az utód ír benne az elődről, a tanítvány a mesterről. Meggyűjtja az emlékezés szövétnekét, melynek fényénél mutatja a utat, a széles, cél felé vezető utat, melyen a mester járt és amelyen minden embernek járni kellene: a munka útját. Bemutatja mesterét, mint törekvő diákot, mint külföldet járt ifjút, mint tanárt, mint dolgozó, munkás főkönyvtárnokot, mint termékeny író, szorgalmas tudóst, mint a munka jutalmát élvező férfit. Az egész kis műnek koronája a jellemzés, melyben nagy szeretettel, de mégis a lehető legnagyobb objektivitással van elénk rajzolva a mester alakja. Az író művét, a sárospataki főiskola értesítőjében közölte, újabban pedig mint külön füzetet, a tágabb értelemben vett olvasó közönség rendelkezésére bocsájtotta.

A kis könyv hosszú, nehéz, kitartó fáradságos munka eredménye és igazán figyelmet érdemel. Meglehet belőle tanulni, hogy voltak az Alma Maternak kitartó, termékeny, fáradságos munkájukkal nemzetüknek áldozó irodalmi munkásai, meg lehet tanulni, hogy, hogyan kell megszeretni a munkát.

s. n.



## Egyleti élet.

**A Theologus Egylet** 1925 szept. 19-én tartotta meg alakuló közgyűlését, melyen tisztikarát ekként alakította meg: Tanárelnök: Nt. Marton János theol. igazgató. Theol. elnök: Benke Kálmán IV. hh. Alelnök: Erdélyi Zoltán IV. hh. Titkár: Horkay László III. hh. Jegyző; Darányi Lajos II. hh. Pénztárnok: Vacszy István IV. hh. Könyvtárnok: Oláh István IV. hh. Istennek lelke vezérelje a nevében munkálkodókat!

Az egylet öt tagja a nyári szünetben a Theologus Szövetség dunavecsei konferenciáján képviselte az egyletet, amely június hó 27—31-ig folyt le. Áldásos, ked-

ves napok voltak azok! Jobban éreztük az összetartozást! Jobban éreztük, hogy testvérek vagyunk! A kiküldötték testvéri szeretetet s köszöntést vittek s ezzel tértek vissza az Alma materbe!

**Az Akad. Ifj. Olvasó Egylet** 1925 szept. 20-án alakult meg a következő tisztikarral: Tanárelnök: Nt. Harsányi István theol. tanár. Ifj. elnök; Vacszy István IV. hh. Pénztárnok: Erdélyi Zoltán IV. hh. Ellenőr: Békay Zoltán III. hh. Jegyző: Horkay László III. hh. Könyvtárnok: Nagy József IV. hh. Az Úr gazdag áldással koszorúzza munkájukat!

**A Főiskolai Énekkar** tisztikara 1925. szept. 17-én ekképen alakult meg: Tanárelnök: Kovács Béla ének-és zenetanár. Ifj. elnök: Nagy József IV. hh. Főprecentor: Horkay László III. hh. Alprecentor: Nemcsik Eudre III. hh. Protokántorok: I. ten. Nyitray Béla, II. hh. II. ten. Vacszy István IV. hh. I. bas Főző László III. hh. II. bas Oláh István IV. hh. Örömmel üdvözöljük a szép multú énekkart s kívánunk sikert a biztató kezdetkor!

**Az Akad. Tornaegylet** szept. 23. alakult meg a következő tisztikaral: Ifj. elnök: Vacszy István IV. hh. Alelnök: Hörcsik Lajos III. hh. Jegyző: Horkay László III. hh. Pénztárnok: Főző László III. hh. Szertáros: Béky Zoltán III. hh. Áldás az egylet munkájára, mert csak „ép tesben lakozik ép lélek.“

**Az Erdélyi Önképzőkör** tisztikara: Tanárelnök: Elekes Imre

gimn. tanár. Ifj. elnök: Harsányi István VIII. o. t. Titkár: Pálóczi Horváth György VIII. o. t. Jegyző: Harsányi László VII. o. t. Policsek László VII. o. t. Ellenőr: Tóth Jenő VIII. o. t. Könyvtárnok: Rácz István VIII. o. t. Isten áldását kérjük munkájukra!

**Az I. Rákóczi György-Egyesület** tisztikara: Tanárelnök: Bódy Dénes gimn. tanár. Ifj. elnök: Cs. Szabó Béla VIII. o. t. Titkár: Mauks László VIII. o. t. Jegyző: Horkay Barna VII. o. t. Pénztárnok: Botos Ferenc VII. o. t. Járjanak Istennek útáiban!

Az egylet tagjai résztvettek a Soli Deo Gloria-Szövetségnek Kápolnyásnyéki középiskolás, illetve a zánkai főiskolás konferenciáján s merítettek erős kálvinista hitet, meggyőződést, tanultak kálvinista magatartást, gondolkoztak magasabb, szebb élet felett. Isten velünk!

## Hirek.

### *Előfizetési felhívás.*

Lapunk mai számával új előfizetést nyitunk. Kiadóhivatalunk a múlt évi 30.000 koronás félelvi előfizetési díjat 20.000 K-ra szállította le. Mikor jelen számunkhoz postautalványokat mellékelünk, kérjük kedves olvasóinkat, hogy a megemlékezésnek postautalványon való megnyilvánulását is gyakorolják, — hogy legyen a kiadóhivatali főnöknek is egy kis öröme.

**Új professzorok.** Az egyházkerületi közgyűlés a nt. theol. kar ajánlására az újszövetségi tan-széket dr. Mátyás Ernő székelyföldvári lelkész, theol. m. tanárral töltötte be. Nagy képességekkel megáldott professzort nyertünk benne; kísérje a pataki diákok szeretete és ragaszkodása munkájában.

**A H. Bathó János** eltávozásával megüresedett ének- és zenetanári állást Kovács Béla orsz. karnagy foglalta el. Szeresse a pataki diákokat, mint szerette a mi kedves János bátyánk és vezesse új diadalok felé a 300 éves kórust.

**Hallgató Sándor**, gimn. tanár szept. 12-én tartotta esküvőjét Takács Gizikével. Gratulálunk.

**Eljegyzések.** Nagy S. Béla s. lelkész, lapunk volt főszerkesztője eljegyezte Kiss Katókat Abonyból. Gratulálunk. — Galgóczy Gyula s. lelkész szept. 26-án tartotta eljegyzését Gál Jolánkával. Gratulálunk.

**Főiskolánkban** a tanév ünnepestélyes megnyitása szept. 10-én volt a „Jövel Szentlélek Uristen“ énekünk akkordjaiban kértük a Mindenható Isten segítségét erre az évre. Legkiemelkedőbb pontjai voltak az ünnepélynek tanáraink székfoglalói: Dr. Batta István: Régi magyar matematikus és term. tudósok modern didaktikai elvei, Bódi Dénes: Korunk valáspedagógiájának fontosabb problémái és Benkő Béla: „A rádiótelefon tanítása középiskolában“ címmel. Bizonyágtéves és ígéret volt ez arról, hogy Főiskolánk hű munkásokat fogadott szolgálataiba. Mi az ifjúság nevében szívből gratulálunk!

**Külföldi barátaink** Szabó Zoltán volt főszerkesztőnk utrechti tanulmányutjáról hazatérve, Ujhelyben lett hitoktató. Zsiros József volt fel. szerkesztőnk pedig okt. elején jön haza. Nagy S. Béla volt szénior főszerkesztő a napokban megy Strassburgba, Szabó István volt felelős szerkesztőnk pedig már aug. 23. óta kint van Daytonban. Onnan üdvözölte lapunkat.

**Végzett theologusaink** közül segédlelkészként helyezkedtek el: Kocsis Sándor Rozvágyon, Mikes Géza Poroszlón, Makó Dezső Cigándon, Német Károly Héthen, Nagy Sándor Parasznyán, Szádvári József Abaujszántón; Ujszászy Kálmán főiskolai szénior lett, míg Galgóczi Gyula, Ruszka Bertalan és Orémus János a

csehszlovák hadseregbe vonultak be.

**Szerkesztőségünk**ből. Jelen számunk homlokzatán a múlt év végén megválasztott szerkesztők neve szerepel. Azóta felelős-szerkesztőnk, Szabó István eltávozott körünkéből. Múlt számunkban még színesre festette jövő évi munkánk reményét, még tervezgetett, hogy lesz a Közlöny ez évi munkája, de Isten végzett s neki menni kellett a tengeren túlra, hogy a Daytoni egyetemen folytassa tanulmányait. Közlönyünk lelkes munkás erőt vesztett benne, a legnagyobb hálával és elismeréssel tekintünk munkájára s reméljük, hogy az új hazából sem lesz hűtlen hozzánk. Mostani számunk szerkesztéséért felelős a főszerkesztő. Ez évi szerkesztőségünket a lapot fenntartó Ifj. Egylet e napokban fogja megválasztani. Jövő számunkban közöljük.

**Vizsgálatok.** A theologiai alapvizsga szept. 5—7-én volt. Tíz vizsgázó közül 3 jeles, (Horkai L., Béki Z., Karászi D.), 2 jó, 5 pedig elégséges eredménnyel tette le a vizsgát. Kápláni vizsgára, mely 15—16-án volt, 10 végzett theologos állott. Jelesen Nagy S., Szádvári J. és Ujszászy Kálmán szénior képesítették, jól 2-en és 5-en elégséges eredménnyel. Papi vizsgán jeles oklevelet nyert Zsurki József beregszászi s. lelkész és Vincze Károly cartereti lelkész, jót Ruszka Elek és Tártsy Gyula, elégségest Bodnár László és Horváth István. Gratulálunk a vizsgázottaknak, az eltávozottak pedig maradjanak hű barátok s vezesse őket Isten odakint is s adjon nekik sok kinttartást.

**Közlönyünk** jubileumi száma még kapható kiadóhivatalunkban.



**Diák búcsúk.** Szeptember elején a kápláni és papi vizsgák után a diákok is hozzájárulnak a pataki állomás forgalmának emeléséhez. Csoportosan állanak meg az állomáson körülállva egy-egy kedves cimborát, aki tizenkét vagy még több évig volt jókedvű, nőtás barát és most mennie kell, mert a tantervben nincs számára osztály, az Alma Mater kitagadta és átadta a szigorúbbnak, akit Életnek hívnak. Körülállják csendben, nem olyan vigan, mint azelőtt, néha még hang is alig jön az ajkukra. De már jön is a vonat. Még egyszer felhangzik a kísérők ajkáról „Diáktanyámat itt hagyom már, nem lesz hazám soha Patak már.“ és még vége sincs, a vonat füttyül és viszi a fiúkat hol Ujhely, hol Szerencs felé, de mindenképen az Életbe. Megható búcsúk ezek, csak az tudja, aki már részt vett benne. Csak sajnálni tudjuk, hogy a vasúti személyzet ebben is a peronjegy kérés alkalmát keresi.

**Gödri Gábor** „ösgölya“ is itt hagyta Patakot. Egy népszerű diákalakkal lett szegényebb a pataki diákélet.

**A konviktus** az év elejére ünnepi szint öltött. A falak izlésesen kifestve, új és rendes evőeszközök a legpéldásabb rendben fogadták ez évi tagjaikat. A falon a tápintézet alapítója: Mudrány András képe látható, emlékeztetül a lelkes alapítóra. Az új rendért és javításokért elismerés illesse az illetékeseket.

**A gimnáziumi** internátus ez éven ismét egy teremmel bővült, ahol 15 gimn. tan. nyert elhelyezést. Örülünk, hogy lassan halad a megvalósulás felé az, amit eddig nem tartottak szükségesnek.

**Introitus.** Szept. 26-án tartotta Nagy József IV. é. theológus az új kórus-elnök a szokásos introitust. Csak tartalmában volt szokásos, mert kereteiben egész meglepő ünnepéllé vált az ősi diákhagyomány. Jelen volt az akadémia tanári kara csaknem teljes számban. Az est, amely az akadémiai ifjúság ismerkedője is volt egyuttal, sok kedves percet nyújtott különösen az új tagok felavatása által. A pataki diák tud jókedvű lenni, de ha kell, komoly is, amit az estén előadott, legelsőnek megtanult énekszám is mutatott. Az izléses és pontos rendezését elismerésünket fejezzük ki a vezetőségnek.

**Megjelent** dr. Rácz Lajos akad. tanár fordításában Pascal Vidéki levelei. Mult évi januári számunkban is hírt adtunk róla, részletes ismertetését jövő számunkban közöljük. Kapható kiadóhivatalunk utján is.

**Komáromi Jánosnak** Pataki diákok című diákgregényét, — melynek kezdősorai jubileumi számunkban jelentek meg, — e hó végén kezdi folytatólagosan közölni a Magyarság.

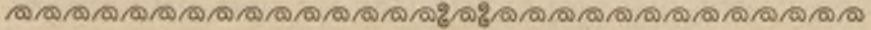
**Losoncon** szept. 15-én megnyílt a theologia. Theológiánkra az I. évfolyamra emiatt csak 16-an iratkoztak be. (Mult éven 35-en.)

**A soproni dalosversenyen** Kórusunkat Nemcsik Endre ez évi alprecentor képviselte.

**Cserkész táborozás** A főiskolai 134. számú Hegyaljai Erő cserkészcsapat jul. 12—26-ig a pest-megyei Göd község határában táborozott Ujszászi Kálmán cs. tiszt parancsnoksága alatt. A Dunapartján felállított csinos és rendes tábor, valamint a fiuk munkás, jókedvű és fegyelmezett

viselkedése úgy a lakosság barátságát, mint a Magy. Cserk. Szöv. hivatalos kiküldöttjének teljes elismerését érdemelték ki. A csapat tanulmányutakat tett a fővárosba, kirándulásokat pedig Visegrádra és Esztergomba. Egyik

kis cserkészük, Kovács Zoltán V. g. o. t. két fuldokló kimentéséért hivatalos főcserkész kiüntetésre terjesztetett fel. Mint cserkész jó munkát végeztek, mint pataki diákok pedig elismerést szereztek az iskolának és a pataki nótáknak.



### Szerkesztői üzenetek.

*Kérjük volt olvasóinkat, akik nem szándékoznak előfizetéseiket beküldeni és lapunkat járattni, hogy a címszalagot „nem fogadom el, vissza” jelzéssel ellátva sziveskedjenek visszaküldeni kiadóhivatalunkba, hogy megkíméljenek a felesleges példányok nyomtatásától.*

Zs. J. Carteret. Mégis csak vissza, mind a sírig. Szeretettel várunk, a fiúk is a Közlöny is. A viszontlátásig üdvözlünk.

Sz. I. Dayton. Igért kéziratodat vártuk, de már így is elkéstünk. Jövő számban közöljük. Csak lélekben velünk légy, mi is igen fogunk örtülni — de más is. Mindent elintéztünk.

Gy. J. Pápa. Köszönjük a nótákat. Egyet most közlünk, többet sorba állítottuk. Új előfizetőkért köszönet, lapot küldtünk. Irjál mindent, készen vagyunk.

Ó. M. Abaujszántó. Műértő kritikájáért köszönet. K. cs.

„Szerző.” Ismertetés és bírálat végett könyvét szerkesztőségünk címére küldje.

„Vldéki diákbárát.” Nagyon is szívesen vesszük, ha régi barátainkról ír. Mi az összeköttetést fent akarjuk tartani minden barátjával a pataki iskolának.

T. Jenő F.-Regmec. Előfizetése tavaly egész éven át nem volt rendezve. A szept. 7-én beküldött 30.000 K-t, a második félévi előfizetési díj címen bevettük. Így a múlt évi hátralék még 20 000 K,

Sz. Z. Saújhely. Cikket köszönjük. Az említett rovatnak bőséges helye lesz, csak jöjjön! Mindnyájan köszöntünk.

Azoknak, akik ezidén lettek vén diákok baráti ölelését küldi a főszerkesztő.




---

**Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.**

---

**Kiadóhivatali főnök: Horkay László h. h.**

---

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.

**Fodrász-**

és borbélymunkák

legpontosabban eszközölte nek

**Dobozy István**

**Sárospatak,**  
a Patikaközszemben.

a diákság felkarolt borbély- és fodrász-  
mesterének modern műtermében.

**Czeisler Izidor**  
divatáruháza  
**Sárospatak**

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-  
harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők,  
katonai cikkek, csipkék, rövid-, rőfös-  
és kötöttárúk, férfi- és női fehéreneműk.

**Neumann Mór**

Ajánlja dúsan felszerelt  
illatszer-,  
pipere-,  
úri divat- és  
szövött-árui!

**Kedvező fizetési feltételek!**

**Szántó Mór és Társa Utóda**

Fiókküzlete:

Füzlete:

**Sárospatak**      **Sátoraljaujhely**

Felsőmagyarország legnagyobb ruhaáruházai és divattermel.

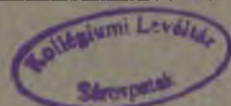
**Óriási választék:** férfi-, fiú-, gyermekruhákban és át-  
meneti kabátokban. — Téli bundák, városi bundák,  
angol bundák, bőrkabátok, szőrmés bekecsék, hosszú  
és fregoli bőrkabátok, bőrbekecsék, angol raglánok  
stb. békebeli minőségben és legolcsóbb árakban.  
Szőrmeárúk nagy választékban. Angol szövetek rak-  
tára. Uri divatujdonságok: selyem nyakkendők, sveizi  
ingek, gallérok, harisnyák stb. legjobb minőségben.

**Óriási sapka- és kalapraktár.**

**Választékunk a legnagyobb!**

Olcsó szabott árak!

Áraink legolcsóbbak!





40 év óta áll fenn  
**id. Szepessy István**  
**sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legked-  
veltebb péküzlete.



Minden nap friss  
**péksütemények,**  
fehér és barna kenyerek.

# Stendig S.

órás és ékszerész sárospataki üzlete,  
a legmegbízhatóbb bevásárlási forrás  
— Zseb és ébresztő órák, arany,  
ezüst és mindennemű ékszerek a leg-  
nagyobb választékban kaphatók. Villany-  
izzólámpa minden számban Tungsram  
gyártmány, 16.000 K darabja. Poschal  
körte kapható. Kerékpár és kerékpár al-  
katrészek. Zseblámpák és friss elemek.

Mielőtt férfi, fiu- és gyermekruha  
szükségletét beszerezni óhajtaná,  
saját érdekében, keresse fel a  
Városház alatt lévő 28 éve fennálló

## üzletemet

ahol szép és dus választékban jó  
minőségű és izléses szabású ru-  
hákat, legszolidabb árban szerez-  
heti be. Tisztelettel:

**Weinberger Sámuel.**

Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

# Koncz Ferenc

angol és francia cipész

## S á r o s p a t a k,

Kossuth Lajos-ucca 29 ik szám.  
(Ref. templomközzel szemben.)



Megrendelésre készít elsőrendű  
férfi és női cipőket, csizmákat,  
varrott és szegezett talppal a leg-  
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-  
vitelig, melyekből állandó raktára  
is van. csakis elsőrendű anyagból,  
szolid árak mellett. Javítások gyor-  
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepessy István

## CUKRÁSZDÁJA

## SÁROSPATAK,

(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi  
torta és egyéb cukrász-  
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-  
ján rendelve is a legpon-  
tosabban eszközöltetnek.



Vidékiek találkozóhelye!